

Unghvár, januárius 30.
1864.

FELVIDÉK.

Második évi folyam
5. szám.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

8

az ungh- és zemplénmegyei gazdasági egyletek, az ungh-szerednyei borászati társulat,
és az unghmegyei takarékpénztár

HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Megjelen minden Szombaton
Előfizetési ára: Egy évre 6 for.
Fél „ 3 „
Hirdetések jutányosan közöltetnek.

Felelős szerkesztő s kiadó tulajdonos
Bánóczy Ferencz.

Szerkesztő és kiadó hivatal, hová a kéziratok és
előfizetési pénzek küldendők, szobranci utca
913
363 szám.

Az unghmegyei Takarékpénztár fölirata a n. mélt. magyar kir. Helytartó-Tanácshoz.

Nagyméltóságú m.k. Helytartó-Tanács!

Körülbelül másfél éve már annak, hogy Unghmegyében néhány, a kor és vidékünk szükségleteit mélyen átérző honpolgár kezdeményezése folytán, Unghvár városában több mint 60,000 ftnyi tőke aláírásával egyesület alakult, hogy, mely vidéken eddigél teljesen hiányzott, — „Takarékpenztár“ alapítson. Az egyelet azon eléggé nem dicsérhető czélzata, miszerint az itt ott elszórtan rejlő, vagy terméketlenül heverő kisebb tőkét összepontosítva és termékenyítve, vidékünkön az ipar-ügyleti forgalmat megkönnyítse, továbbá hogy törvényes kölcsönzések által az e környéken nagyon is elhatalmasodott uzsoráskodás ellen védgátot emeljen; leginkább pedig: hogy a szegényebb sorsú honpolgárok megtakarított filléreit egy biztos gyűlhelybe szivárogtatva egy oly népjutétet alkosson, mely a benne meggyűlt s ideiglenesen pihenő összegeket nagyobb medencékbe ömléssze, s főleg, midőn azokat ismét kifelé indítja, az országos magyar földhitelint. hitelpapírjai kelendőségét is előmozdítsa — a legnépszerűbb vízhangra talált, annyira, hogy ezen társulat részvényeseiül fölvetetni még a szomszéd megyék lakói is vetekedve sietnének.

Ily buzdító körülménytől lelkesülve, az eképp megalakult unghmegyei takarékpénztári egyelet nem is késedelmezett a szükséges alapszabályokat részint az eperjesi részint a kassai s egyéb, a mi helyviszonyainkkal öszhangzó s már felsőbb helyen is megerősített takarékpénztári alapszabályok nyomán kidolgozni s még másfél évvel ezelőtt a n. m. kir. Főkörmányszékre felterjeszteni. Ezen alapszabályok azonban akkoron, némely módosítások végett vissza küldetvén, az egyelet igazgató választmányja, a felsőbb helyről leküldött pontozatok szerint nem késett azokat megtenni, a hiányokat kiegészíteni s egyszerűségeit a társulati engedélyért folyamodni. Daczára ezen második folyamodásnak a nagymélt. m. k. Helytartó-Tanács a mult 1863 év auguszt. hó 14-dikéről 54894-dik szám alatt kelt intézvényével társulatunkat ujjolag oda utasította, hogy miután időközben egy, az egész birodalomra terjedő minden takarékpénztárakat egyöntetű átalakulásra szorító legfelsőbb utasítások léptek volna életbe, tehát az unghmegyei Takarékpénztár ezek szellemében már újra szervezte is magát, sőt annak alapszabályai felsőbb szentesítést is nyertek, — ezen budai Takarékpénztár alapszabályai vétessenek mintául.

A mi zsenge társulatunk, melyet egy, csaknem képzeltetű egyszerűség tüze lelkesít, s mely tíz a napok jutával s egy takarékpénztári népjutétet szükségérzetével mindinkább növekedik: legkevésbé sem tétovázott azon, hogy a fön említett egyetemes utasításoknak „en bloc“ alávesse magát. S így történt, hogy az ide mellékelt, alatti fölhívás s alatti jegyzőkönyv tanúsítása szerint 1863. év december hó 27-dik napján az ujjab utasítások szerinti megalakulására közgyűlést tartván, társulatunk nem csak ujjab an megalakultnak nyilvánította

magát; de sőt alávetve magát minden felsőbb rendeletnek a budai Takarékpénztár alapszabályait, egy pár apró styláris kivétellel, pontról pontra magáévá tette.

Amde a magyar kir. Főkörmányszéknek 54894-dik szám alatti, s 1863-dik év augusztus 14-dikéről kelt intézvénye s illetőleg utasításának egyik pontjában az mondatik, hogy a takarékpénztári egyleteknél „a részvényösszegeknek magassága legalább is 200 forintban állapítandó meg.“ Abudai Takarékpénztárnak ujjabban elfogadott és szentesített alapszabályai 1-ső pontjából pedig az tűnik ki; hogy ezen intézetnél a részvénydíj magassága nem 200, — hanem 105 forintban állapított meg. Minthogy pedig a budai Takarékpénztár alapszabályai egyletünknek mintául és zsinórmértékül ajánlatnak, kénytelenek vagyunk szerényen megjegyezni, hogy a legujabb cancellariái utasítás, s a budai takarékpénztár elfogadott s mintául jelölt alapszabályai közötti következetesség, — irányunkban pedig a kellő, s helyviszonyok szerinti arány, megtartva nincs.

Hogy következetesség nincs: kitűnik abból, mert: a budai Takarékpénztár megalakulhatása 105 oszt. ftnyi részvénydíjakra is megengedett, s ámbátor ez nekünk mintául van kintűve, tőlünk mégis 200 ftnyi részvénydíj követeltek! De arány sincs tartva irányunkban. Mert Buda vidékének gazdag és kereskedelmi lakossága az unghmegyei szegényspénztelen honpolgárokkal párhuzamba nem tehető.

Budán gazdag tőkepenzesek s nyereszkedő üzletemberek birják a Takarékpénztárt, s ott ezen intézet nem annyira népjutétet, mint városi banktelep; miért is az inkább alapulhatott 200 forintos részvénydíjon, mint a mi egyletünk. Annál inkább pedig: mert Unghmegye a legszegényebb megyék egyike ezen országban mely ezen intézet létrehozására már minden erejét fölállozta, s mely unghmegyei takarékpénztári egyelet, ha másfél évi megalakulása után is arra kényszerítették, hogy ne 105, — hanem 200 ftos részvénydíjokon alakuljon meg: pénzhiány miatt, kénytelen lenne örökre s akképp fölbiomlani, hogy többé soha ne consolidálhassa magát.

De igazolja mindezen nézeteinket egy magash politikai körülmény. A néhai Bach féle kormány ugyanis, mindenféle ígéreteket tett s jutalmakat tűzött ki a takarékpénztári egyletek létrehozói számára. Természetesen nem más okból, hanem azért mert az ily intézetekből mind maga az álladalom, mind a nép tetemes hasznót húzhat. Tehát egy részről a társadalmi köhasznúság szempontjából; másrésztől államkormányi eszélyből. Ezen okoknál fogva nem is tett az azon időbeli regim semmiféle akadályokat a takarékpénztárnak megalakulására nézve. Hát már most, midőn lelkes magyar honfiak ülnek a Főkörmányszék padjain: nem remélhetnök-e, hogy aprólékos formalitások miatt megne alakulhassunk s közhasznuakká ne tehessük magunkat a szenvedő népek?

Mi az ellenkezőt reméljük s a legjobbat várjuk.

Ezen hittől lelkesülve esedezünk tehát, miszerint a nagym. magyar kir. Helytartó-Tanács nekünk megengedni méltóztatnék, — hogy mi 105 o. ftos részvénydíjak mellett, amint már megalakultunk, továbbá is, — ha másképp nem

különös engedménykép — megmaradhassunk; működésünket megkezdhesük, s hogy a szükséges engedélyt mielőbb megkaphassuk.

Melyek után ide zárva a legujabban s már harmadszor átdolgozott, magyar és német nyelven elkészített alapszabályokat négy példányban, valamint a szükségeselt egyéb mellékleteket, —

Maradtunk Unghvárott január 28. 1864-ben

Felföldi vadászok tanyája.

Monostor jan. 24. 1864.

A zemplénmegyei felföld nagy kiterjedésű erdőségeiben, a szokásos részvényes társasvadászatra a tagok január 18-ára meghivatván, az nap estéjén a monostori kolostor üres cellái Szirmay Pál, Szirmay Ödön, gr. Szirmay György, gr. Sztáray Tivadar, gr. Sztáray Victor, Ujházy Sándor Ujházy Tivadar, Vladár Tamás és Boronkay Lászlónak szolgáltak hajlékul.

A fényesebb multra emlékeztető jó karban levő kolostor, melynek falai között most már csak 2—3 szerzetes tölti egyhangú életét, ilyenkor jó barátokkal telik meg, s a refectorium hosszú asztala körül kedélyes társaság foglal helyet.

Vadász tanya a felföldön ennél nem lehet jobb, mindenki kénye szerint él, a nélkül hogy valakit háborgatna, hozzá jó vadász konyha, a hosszú est eltöltésére kedélyes whyst partie, vadászkenyelemnek mi kell több. Ilyen részvényes vadász társaságban mulatni valódi élvezet; fájdalom ez alkalommal a sokak között kik meg nem jelentek gr. Sztáray Ferdinand barátunkat is nélkülözniük kellett.

19-én reggel a főerdész minden részvényes tagnak szobájába benyújtott egy ezédulát melyen azon előfogad tulajdonosának neve volt írva ki az egész vadászati időszakra azon tag rendelkezésére állott, s 10 órakor villás reggeli után indult a menet szánokon a másfél órányi távolságra eső Vidrány helységébe, hol a nyomozók, kik huzamosb idő óta figyelemmel kísérték a vaddisznók mozdulatait az az nap reggeli nyomozás után jelentették egy farka vad sertésnek a Dzsár nevű hajtásbani biztos benlétét.

Mintegy 30 puskás és 250 hajtó vette körül a hajtást oly csendességgel, minőről csak annak lehet fogalma ki itt vadászott valaha. A hajtás félkettőre kezdődhetett, s már nagyon vége felé járt midőn a balszárnyon egy felvidéki ifjura 3 gyönyörű nagy kocza a nagy hóban lassan haladva reá jött. Ifju vadászunk fájdalom lövés nélkül bocsátotta át őket de szomszédja Czapkai két lövéssel az egyiket elejtette. Még nem haladhattak a menekült koczák 200 lépésnyire, midőn ifjunk előtt alig pár lépésre 10 db süldő állott meg s ő míg akkor is bevárta a biztató szót míg végre közéjük löve — azok szét ugrottak s pár percz alatt 8 db szedetett össze a tiz közül; ki lőtte mind, nem lehet tudni, bizonyos azonban hogy az előbb említett nagy darabon kívül Sztáray Victor egyet, Vladár Tamás egyet, Ujházy Sándor kettőt, egy kerülő pedig egyet lőtt, a többi sebesülten a hajtók tömegébe vegyülvén, azok által nyomtatott el.

Előfizetéseket folyvást elfogadunk.

Ily szépen sikerült első napi vadászat után a társaság vígan tért vissza Monostorra s a 9 szán hátulján egy egy vaddisznó figyelmetet az utast kívül találkozhattunk hogy egy társaság fényes eredményű vadászatáról tért haza.

Másnap jan. 20-kán nem volt biztosan kinyomozott vaddisznók de megkísértettünk egy hajtást minden eredmény nélkül

Jan. 21-én Felső-Hrabocza rándult ki a társaság ismét egy körül nyomozott farka sertés vadászására. Minden rendén volt, de a szerenese nem mindig kedvez a vadásznak sem. Így történt most is — alig kezdték a hajtókat állítani a hrabóiak, kik állítólag a szomszéd zsalobini kerület szolgabirájával vadásztak volt hajtásunkban, körül vették a sertéseket s megkezdték a hajtást. Ebből természetesen zavar támadt s az erdészek leszaladván a hajtásba az idegen puskásokat megugratták de velők egyszersmind megugrott a sertés nyáj is s napunk eredmény nélkül vészett el.

Jan. 22-én Kalinó helység határában volt egy biztosan körül nyomozott kanunk, azt szépen körül is vettük de még mielőtt a hajtás megkezdődött volna, a kan megindult s a legszélső puskásra ment egy erdésre ki azt 50 lépésre egy lövésre leterítette. Nem mulasztatom el annak megemléstét, midőn a kalinói hegyre mentünk, honnan már Galicziába van a kilátás, hogy minő meredek hegyen s minő nagy hóban vitték azok az apró felföldi lovak-melyeknek a hóból lábaik úgy szőlván ki sem látszottak — nyom nélkül fel velünk a szánkákat, azt semmi más állat tenni nem volna kéjes.

Jan. 23-án végre az első napi hajtást próbáltuk újra melybe 2 db süldő visszatért. De most nem jöttek ki a puskásokra s az egyik nyomára kopót eresztvén, miután mi már elhagytuk a hajtást, egy kerülő azt is elejtette.

Igy tértünk január 24-én vissza Udvara Szirmay Pál barátunkhoz, kinek e vadászat kellemes és kényelmes rendezéseért köszönettel tartozunk. Csak a ki valaha Udván volt, annak lehet helyes fogalma arról, minő vendégszeretettel fogadja ottvendégeit a köztisztelőben álló Haller Anna grófnő s azért annak eseteléséhez nem is fogok, de ha az egész vadászatot farsangnak nevezhetjük, az Udván töltött este föltette az utolsó farsang koronáját.

Egy részvényes.

Az unghvári páli-bál.

Január 24.

Minthogy sem kegyelmedet szerk. uram, sem Vilmaít nem láttam a páli-bálban; nehogy e nevezetes vialom kimaradjon a krónikából, indítva érzem magamat annak rövid megírására a távollevők kedvéért.

Mindenek előtt tudni kell hogy e bál nem Pályiban, hanem Unghvárott tartatik évenként a páli-napi vásárosok tiszteletére, tulajdonképp erszényére az illető koronás — vendéglősök által; erre aztán berándul az egész megye disze, sőt nem hiányzanak tánczkedvelő fiatalok a szomszéd megyékből sem, valamint ez mostsem hiányzott, úgy annyira, hogy a helybeliek csaknem elvesztek a tömegben.

8 óra után szokás szerint megzendült a zene, elkezdődött a táncz és kisebb nagyobb lelkesedéssel folyt kivilágos kivirradtig.

E pár sornyi vázlattal be is fejezhetném talán tudósításomat; no de ezért bele sem kaptam volna. Mint több tudós lapnak kopott levelezőjétől megkivánhatná valaki, hogy a dolog bővebb elemzésébe bocsátkozzam, mit velem született szenvedélyemnél fogva ezennel teljesítek is.

Először is kezdjük a nőkön; mert noha a teremtés könyvében férfi volt az első, hanem miután a rákövetkezett felfordult világban Éva utódai kerekedtek fölül: kénytelen vagyok én is az új rendszerhez alkalmazkodni. Tehát a nők! A nők? Mind szépek voltak. Hogy ki volt legyen mégis a legszebb, azt nem merem megmondani, miután az én szívem már azon meghódított tartományok közé tartozik, melyeknek despotája semmi esetre sem tűrné el szó nélkül,

hogy más főköttös, vagy pártás póttentára kacsintgassak, annál kevésbé hogy neki meg is hódoljak. Különbben is a szabad királyválasztás kimenvén a divatból s bizonyos democat szenvelgések lépven annak helyébe: megbocsátanak a bál-királyságra vágyó kitünőségek, ha levelezői királyválasztó jogomról én is ümepélyesen lemondok és kinyilatkoztatom, hogy sokkal jobban gyönyörködöm a testvéries társalgásban, mint egyiknek a másik rovására történhető fölmagasztaltatásában. — A mi a nők öltözékét illeti, a pesti újdondászkok vigasztalására ki kell emelnem, hogy az általában magyaros szabásu volt; de még is mintha valami átmeneti ponton állna; nem úgy néz ki, mint ezelőtt pár évvel. Vagy talán csak én nem értek hozzá? A tisztos pártia azonban, úgy vettem észre, a megunt tárgyak sorába szorult, alig volt egy kettő, valódit pedig csak egyet láttam; a mi helyébe lépett azt alig tudnám megnevezni, de arra emlékszem hogy midőn ez először feltűnt városunkban a multnyáron egy pár idegen kisasszony franczia kalapja alatt, csaknem keresztelámytunk magunkra, hogy az Úr távoztassa el határainktól az új tüneményt, és ime fél év mulva meghódolva látjuk hölgyeinket az egykor rettegett fejékelenség előtt! Ilyen a divat! Ilyenek a n...! Ah bocsánat! Majdnem kitért belőlem, amit minden áron elakarok fojtani! Menjünk tovább!

A férfiak öltözte ellen semmi kifogásom nincs. Egyetlen bugyogót láttam, de az nem ami népünkbeli való, abból sem melyhez Stern Izsákot számítják. — De már a koronás ellen csakugyan volna panasom, valamint másoknak is volt, hanem mivel miskozezi ember, s úgy látszik, hogy ily nagyobb vendéglők kormányzására még nem eléggé gyakorlott: keresztényi nagylelkűséggel megbocsátok neki, sőt többet mondok! sok boldog páli-bált, s mindenek fölélt nem oly aluszékony miniszt — akarom mondani pinczérekét kívánok neki, mint a minőkkel ezuttal rendelkezett. Adjon Isten jó éjszakát, boldog fölvirradást!

Tüske Boronás.

Abaujából.

Kassa, január 26. 1864.

Tisztelt szerkesztő ur! Habár nem vagyok is becses lapjának rendes levelezője, azt hiszem nem vendi rossz néven, ha oly örvedes eseményről tudósítom, mely nem csak felvidékünket de általában az egész hazát méltán érdekelheti. *) A Felvidék legutóbbi számában megvoltak nevezve azon tiszteletet érdemlő honfiak, kik a magyar nemzeti színeszetet Felső-magyarország fővárosában egy színházi alaptörke által a jövő nemzedék számára megörökíteni kívánják. S ime ily rövid idő alatt a nemes eszme már is közel áll a megtestesüléshez. A bizottmány — noha sokat vártunk tőle, erőlyesebben működik — mint gondoltuk. Biztos forrás után írhatjuk, hogy az adakozások tökében már is meghaladják a 10,000 forintot. Álljanak itt azon lelkes hazafiak, kik az aláírásokat nagyobbösszegekben megkezdték: Gr. Péchy Manó (abizottmány elnöke) ajánlott tőkében 3000 ftot. br. Horváth József (alelnök) 350 ftot gr. Desseffy Ferencz 1000, gr. Csáky Rudolf 500, gr. Csáky János 500, gr. Desseffy Gyula 400, gr. Csáky László 400, Semsey Jenő 400, Pataj Sámuel 400, gr. Klobusitzky N. János 200, Keczer Tamás 200, Koleszár Mihály 200, Szerényi Ede hitess ügyvéd 100 ftot sat. sat. A bizottmány — mint tudjuk — több testületeket is megkeresett adakozások gyűjtésére, s reméljük, hogy hazánkfi belátandják a kérdéses nemzeti intézet bizottításának nagy horderejét, s daczára annak, hogy a közönség erszénye ezen rendkívüli nyomasztó időben — mindenfelől igénybe van véve szivesen felajánlják fillereiket a kassai magyar színház állandósításának bizottítására, annál is inkább; mert ha valahol, úgy Kassán — ezen nagyrészt idegen ajku fővárosban, valóban igen kívánatos, hogy a magyar nyelv azon ol-

*) Nagy köszönettel tartozunk; lapunk nem csak a r. levelezőknek, de minden ügybarátunk nyitva áll. Szerk.

tárról terjesztessék, mely iránt mindig vonzalommal viseltetett városunk közönségének jobb gondolkodásu része, azon része t. i. mely meg van arról tapasztalásból is győződve; hogy „nem csupán kenyérrel él az ember“

Mit írjak még?

Tele vagyunk bállal, a ki mindvégig akarja járni vagy is inkább, a minthogy már részben elmúltak — mind végig járta; annak ugyan nem lehet panasza, hogy nem farsangolt.

E hó 13. a jogász-segélyző egyesület bálja volt, igen szép közönség vett részt benne, jól mulattak, de a konyhára — az az hogy a segélyző egyesület javára, fájdalom kevesebbet hozott a semminél. Szegény derék jogászaink a költségek egy részét is saját erszényükből pótolták; s ha a segélyegyletök javára kiadandó szépirodalmi s tudományos cikkek tartalmazó albumok is csak ily kelendőségnek fognak örvedeni, akkor ők sem sokat adományozhatnak a kitűzött célra — a bevételékből. Hát hiába csak tánczoljunk . . . itt a nőegyleti bál, — folyó hó 27. lövészegyleti tánczvigalom, — 30. Lődererben polgári-tánczvigalom s a manó tudja még micsoda tánczvigalom, elég az ahhoz, hogy mindennapra esik egy, s még is mindeniknek van közönsége, már a milyen olyan . . .

A kamesatkai hideget talán már mi is túléltük, néhány nap óta az idő meglágyult, de biz azért nem mondhatjuk, hogy nem téli idők járnak, — szánútunk nem híres.

Színész társulatunk egy része mint halljuk önkékhöz készül Unghvárra, s ismerve a lelkes unghiakat, jó jövőt merünk nekik jósolni; valóban a kis Ungh minta „Felvidék“ hasábjai tolmácsolák, aránylag majd legtöbbet áldozott szükölködő véreinkért. — y.

Zemplénből.

S. a. Ujhely, január hóban.

Tisztelt szerkesztő ur! „A Felvidék“ hasábjain kimerítő jelentést olvastunk már a zempléni megyei árvagyámolító nőegyletről, a melyből kiteszik, hogy megyénk hölgyei nemcsak ajkukon hordják a lelkesedést, de valóban tettleg is eléggé bebizonyíták, hogy a honleányi ezímet méltán megérdemlik. Nincs jótékony cél melyhez áldozattal ne járulnának, nincs elhagyott árva, kit az éhhaláltól vagy a kétségbe-eséstől lehetne féltetni. Nem akarom előzámolni mindazon lelkes hölgyeket, kik a közügyekben fáradoznak: de nem is mellőzhetem e helyütt nyilvánosságra hozni azon számtalan jótékonyaságokat, melyekben gróf Andrassy Manó né sz. gróf Pálffy Gabriella ő méltóság a részint testületeket részint pedig egyes elszegényedett családokat, s árva gyermekeket folytonosan részesít. — A jótékony nőegyletnek mint elnöknője, a ezímett grófnő vetette meg alapját, 200 forint járulván évenként ennek fennállításához; egy tanácskozás alkalmával a sorok írója is jelen volt, midőn ő maga kinyilatkoztatta, hogy az egyesületnek három évre 600 ftja van nála letéve, mely összeget a takarékpénztárba azonnal elakarta helyezni, hogy kamatjában az árva gyermekek segélyeztessenek; azonban a többség kérésének engedve, hajlandó volt ezen összeget magánál megtartani, oly feltétellel: hogy azt mihelyt kívántatni fog, rögtön rendelkezés alá bocsájtandja, addig pedig a kamatokat épen úgy fizeti, mint a takarékpénztár fizetné; — továbbá egyik fogatját azon célból ajánlotta fel a középponti pénztárnok Csizsár Gábor urnak, hogy a mikor a fiók-egyletektől a pénzek beszédendők lesznek, mindenkor tetszése szerint használhassa. Legközelebb a jótékony egyesület báljára 50 ftot, és egy 50 ftos ezüst korat, a női olvasó egyesületnek pedig — mint pártfogónője s alapító tagja, az évenkénti 10 ft. részvénydíjon kívül, magyar könyvek szerzése végett szinte 50 ftot s ugyanezen egyesület könyvtárának gyarapítása céljából S. a. Ujhelyben tartott hangversenyre 10 ftot küldeni kegyeskedett. — S. a. Ujhelyben egy szűkségi sujtott családunk 20 ftot ajándékozott, s azon kívül oly munkával látta el, melyet kényelmesen végezhet, s mely után étellel elláthatja magát. Nem lehet elsorolnom hány családnak s árva-

gyermeknek nyújt folytonos segélyzést s ad menedéket; — most is négy árvát tart ő maga: Fiad Mihály éneklész három elmaradott árváját élelemmel, ruházattal látja el, és iskoláztatja, ugyan ily gondoskodásban részesít egy Balogh Pista nevű árvát is, kit csecsemő korától neveltet. — Egy kisdudovoda felállítását még 1861-ben indítványozta ő maga, s mint halljuk, ezen üdvös eszméjét ma holnap már meg is fogja — több lelkes nők hozzájárulásával testesíteni.

Isten áldja meg e nemes szívű főurnót, kinek legfőbb boldogsága látni mint haladnak a magyar nők a közművelődés felé, s oda törekedni minden áron hogy jó tettekben egyenlő legyen lelkünk, s ne legyen különbség szeretetben az emberiség között. — Bár mindenhol akadna ily lelkes nő, ki a felvilágosodás szövétnékét ott lobogtatná, a hol arra legnagyobb szükség van.

A jótékony egylet egyik tagja, és a női olvasó-egylet másod elnöknője

M.—P. J.

TÁRCSA.

Lehoczky Tivadarnak.

Nagyon megörültem, igen tisztelt írórtárs „a beregmegyei oroszok népdalai magyar fordításának“, illetőleg fordítási gyűjteményének, melyből Kd. mutatványt közöl, egyúttal tudósítást is ad, hogy „a magyarral összeforrt ruthén népnek, melynek körében él, dalait összegyűjteni s lefordítva hazafiainak bemutatni“ elhatározott s már tettebe menő szándéka.

Annál inkább megörültem és örülök, melyet én ez előtt tizenegy évvel ki is nyilatkoztattam a „Szépirodalmi Lapok“ 660 lapján, s azóta újra kinyomatam „Kisebb prózáim“ című dolgozatomban (I. köt. 53. lapon) ily formán: „Nekünk magyarokul oda kelene dolgoznunk, hogy a velünk egy sorban levő népszakadékok szellemirányait mind inkább szövegekbe műveltségünkbe; sat.“ —

A bereg- (tegyük hozzá ung-) megyei oroszok épen oly népszakadékok, melynek élete a magyaréval egy és azonos, így mondhatni legrégebbi rokon vagy szinte testvér; mert a magyarnak jó és balsorsában egyiránt osztozott, lehetlen, hogy a közös történetből, élményekből ne mutatna valamit, a mi őt a magyarral testvérvivő rokonítsa.

Magam is, a forradalom után, huzamosb ideig tartózkodván a felvidék oroszai közelében, irtam össze néhány felsőzempléni népdalt, szöszszerinti mellékes magyarázattal, próbáltam is mások segítségével fordítani, de nem lévén nyelvészileg ösmerője a szláv nyelv ágazatai egyikének se, abba hagytam; mindamellett részint emlékeztetésül egy szép dalra, részint mutatványul ide írok négy sort magyarul, melyből aligha meg nem fogja ismerni Kd is azon dalt, melyre emlékeztetni akarom:

Megzúgnak az ormok,
Megzúgnak az erdők.
Vajh-hová lettetek
Ifjúkori idők.

En e dalt, melynek még sok verse van, egy orosz lelkész irtól tanultam, beszélgetvén a népköltészet-ről. Ő Ungváron tanult. Ott az orosz tanuló ifjuság nem alábbvaló a dalban, mint a pataki diák vagy mint a szentmártoni (pannonhalmi) kispap; azt is tudom, hogy az ungvári növendékek jó énekkara van.

Mondottakból már az a kérésem következik, hogy lenne Kd figyelemmel Ungvár felé. Miután a munkácsi püspök is épen ott lakik, mi a két megyének szoros viszonyát ugyszólván egyházi-politikai oldalról erősíti, de a történet, s a jelen adatok is a mellett szólnak; az egyházi állapotok ugyanazok: én úgy hiszem, hogy Kd annál méltóbban, derekasabban fog megfelelni szép és nemes vállalatának, melyet senkinek több oka irigyleni mint nekem, ki a felvidék rónáján, a testvér orosz nép szomszédságában születvén, nem juthattam azon szerencséhez, melyben Kd részesül, hogy egy nép szellemi világát a költészetből saját népének tolmácsolhatja.

Valóban Szerednye tájékán utazván néhány év előtt, egy gyalog emberrel találkozom az országúton, kit kénytelen valék megszólítani s valamit tőle tudakozni. Öltözte tiszaháti szabású levén, eszembe sem jutott, hogy ne magyarul szóljak hozzá. Csak

mikor ezt tevé, láttam esalódásomat; mert oroszul felelt; s ha most e kis eseménykére gondolok, és elgondolom a mienkkel ugyanegy életét, történelmét az ung-beregi orosz népnek: midőn a Kd fordításait látom, elkiáltom magamban: hála istennek! valóban nem hiányzott egyéb.

Greguss, Szeberényi próbálkoztak már e pályán s köz elismeréssel találkoztak úgy az irodalomban mint a közélet ismerői előtt. Ők más idomú népet tanulmányoztak; az ung-beregietek még eddig, s ez oldalról, senki. Midőn Kdnek hozzá sokáig tartó, kiertartó jó kedvet kívánok, egyúttal ide zárom üdvözlésemet.

Sárospatak jan. 18. 1864.

Erdélyi János.

A beregmegyei oroszok népdalai magyar fordításban.

IV.

Én vagyok a földön
Legszerencsétlenebb,
Magam sem tudom már,
Hogy töltsem az éltet.

Igaz, voltam én már
Szerencsés is egykor;
Megtelt erszényemért
Tisztelték is ekkor.

De most nem ismernek,
Mindenki elfordul,
Tudni sem akarnak
Az én bánatomul.

V.

Gyere hozzám, gyere kedves
Ha a hajnal támad:
Órül az én fájó szívem
Ha téged megláthat.

A míg téged nem láttalak,
Nyugodt volt a szívem;
Oh miért is szerettelek
Meg oly forrón híven?

Mondj igazat kedves rózsám
Szeretsz-e te engem,
Vágysz-e te is én utánam
Elveszesz-e engem?

Majd ha oltár számolyánál
Térdelünk mindketten,
Megmondom én az igazat
Szent Isten nevében.

Addig kis lány, tőrj esendesen,
Bizzál szerelmedben;
Mégfogadtam, nem hagyalak el
Soha életemben!

VI.

Falu végén magas tölgyfa,
A galambom ül alatta,
Legelteti vidám nyáját
Erte szemem könybe lábbadt.

Szép Ivánom a faluból,
Készíts guzsalyt juharfából;
Mellé orsót somfagalyból
Szívem adom viszonzásul.

VII.

Zöldellik a fűzfa
Malom közelemben;
Hol vagy szép Mariskám,
Ki szeretted engem?

Szeretlek, szeretlek,
S ezentül is foglak;
De ne mond senkinek
Míg össze nem adnak.

Hull a lomb az erdőn,
Elvándorlok holnap,
Hadd eszokoljalak meg,
Nyujtsd ide orcadat.

VIII.

A magas hegytetőn
Fehérlik már a dér;
Hová vonulsz rózsám,
Ha beköszön a tél?

Sárga juharfából
Készítetek majd lakot;
S én megnyergelt lovon
Táborba vonulok.

Táborban lépdegélt,
Négy lovat vezetett,
S fehér kis kezében,
Rózsája is egyet!

Lehoczky Tivadar.

A tatárok bejövetele és a sajói vésznapok.

(Vége.)

Ily előzményekből napnál világosabban láthatjuk, hogy Batunak semmi sem állott utjában, miszerint ne pusztithassa tüzzel vassal az egész országot. Nem is késett ő ezzel egy cseppet sem! miután pedig az aratás ideje is megjött, Batu, hogy seregének élelmet szereshessen, néhány elfogott pappal leveleket íratott, melyet királyi pecséttel erősített meg, miután a csatatéren ennek is birtokába jutott, és azt az egész országban szétküldözte, hogy így jöjenek elő rejtekeikből, az aratást végezzék el. A nép az írásba bizván előjött az erdők és barlangokból, hová félelemből rejtőzött.

A mint az aratásnak vége lett, Batunak nem lévén többé szüksége a népre, összefogdostatta azt, az erős és munkaedzett férfiakat előharcosai közé sorozta; az aggok, nők, gyermekek és a gyenge testalkatúak ruháiktól megfosztatva célbaállítottának, kikre azután vad kacaj és lahota között röpiték halálhozó nyilait. A szép magyar nőket kiválogatták és a tatár nőknek adták által, kik, hogy szépségük miatt boszút álljanak rajtuk, iszonyu kínok között végezték őket ki. A magyar gyermekeket szinte a tatár gyermekek gyilkolták és kirozták a tatár atyák szemei előtt, és azok legnagyobb örömére. De ki tudná mindazon kimondhatlan kínzást elmondani és leírni, melyet a tatár sereg vitt véghez? Ki volna képes élénken esztelni ama végpusztulást, midőn az azokrai emlékezés fájdalommal tölti el a szívet, és a szót elfojtja az ajkakon?.....

Hollószárnyaival lebegett a zordon enyészet szegény magyar hazánk fölött, és pusztító erejét ráviharozta dühe!...

A mit eddig mondtam csak a tiszai s dunántúli részeket érte, azonban az 1242-dik év tele hidat épített a Dunán, és így a tatárok a dunántúli részeket is meglátogathatták, mit nem is mulasztottak el, sőt a kegyetlenség és pusztításról sem mondtak le, hanem ugyanazon mértékben folytatták azt ott is. Csak a mindenható Isten tudja mit vittek volna még véghez, ha Oktaj főkán halála Batut a visszatérésre nem bírja. Így szabadult meg a földig tiprott és lealázott haza a csapások legnagyobbikától.

Béla, ki az ország határain túl bujdosott, meghallván Batu távozását, azonnal visszasietett az országba, hogy az iszonyu csapást a mennyire lehetséges enyhítse, és a bajt orvosolja.

Ki az, ki képes volna leírni a jó király szív-fájdalmait? midőn az országba jöven tizenöt napi járó földön élőembert látni és találni nem tudott, hanem a merre csak nézett, mindenütt hullák és fehérlő csontok tűntek szemébe. A fűvel benőtt utak és az ég fölé emelkedő kormos romok hirdették a nagyszerű csapást. A szép táj, mely csendes és komor volt, a mező sárga és dísztelen lett, megfosztatva gyönyörű ékétől! A hol előbb a munkás gazda danolva ekét vezette, ott farkas lapangott és magyar csonton rágódott. A legelő nyáj vidám kolompolását halotti csendesség váltá föl, és a lakosok örömet zengő dalait a sötét sir nyelte el. A népes faluk, a csinos tanyák eltűntek, a szöke gulyák, a büszke ménesek az ellenség-prédái lettek, a magyarnak minden értéke elenyészett, haza nélkül a külföldet futotta; csak a megölettek lelkei látszanak az erdők sötét homályában bujdosni, és boszuért esedezni. 10)

Azonban még most sem telt csordultig a keserűség kelyhe! Minthogy a tatárok mindent elpusztítottak távozásuk után iszonyu éhség ütött ki, mely a még megmaradott ösök sorait ugyancsak megrikkította, ezen kívül versenyt dult az előbbiekkal a döghalál és a sáska. Szóval a szenvedések ily hosszú-hosszu láncolatát elképzelni sem lehet. Az anélkül is kevés magyar, csaknem egészen elpusztult és kiirtott, míg végre a mindenható Isten meglegelvén népének szenvedését, melyet talán csak azért engedett annyira ostromozni, hogy tudja, miszerint kivüle nincs másban üdvössége és oltalma, hogy elismerje, miszerint csak Isten általszabadulhat meg a veszélytől és végenyészettől.

Rövid idő múlva a mennyire lehetett, e bajon segített a jó király fáradhatatlan buzgalma. — Mi pedig az ösök késő unokái látva és olvasva a nagyszerű, és pedig rémitően nagyszerű csapást, elmondhatjuk, mit a koszorus költő mondott: És annyi balszerencse közt, oly sok vizsály után, megfogyva bár, de törve nem, él nemzet e hazán!!

Hrahovszky István

9) L. Rogerius Carm. mis. 10) L. Kisfaludi K. A tatárok Magyarországon szomorujáték 5 felv.

Helybeli tisztelt előfizetőinkhez!

— A kihordói rendtelenségek ellen emelt számtalan panaszok következtében jövőre akként intézkedtünk, hogy lapunkat helybeli tisztelt előfizetőinknek is rendes czimszalaggal ellátva minden szombaton délig a postára adjuk; kik azonban ezen — többek által ajánlott — intézkedésünkkel meg nem elégednének, s a lapot ezentúl is házhoz kívánják hordatni, méltóztassanak ebbeli kívánságukat akár szóval akár nyíltlevélben posta útján haladéktalanul tudtunkra adni, hogy mindenkinek kívánsága figyelembe vétethessék. Ez alkalommal értesítjük tisztelt előfizetőinket, hogy volt kihordónkat előfizetési pénzek elfogadására fel nem hatalmaztuk. —

Ujdonságok.

* Az unghvári postára a fővárosi lapokból 258 példány jár és pedig: Pesti Napló 24 példány, Pesti Hírnök 14 p. Magyar Sajtó 12 p. Sörgöny 10 p. Idők tanuja 7, A hon 6, Vasárnapi ujság 38, Politikai ujdonságok 37, Fővárosi Lapok 14. Családi Kör 14, Az Ország Tükre 12, Pesti Hölgy-Divatlap 13, Nővilág 9, Koszorú 4, Hölgyfutár 1, Nefeletts 1, Bolond Miska 13, Üstökös 12, Falusi Gazda 6, Magyar gazdasszonyok Hetilapja 5, Törvényszéki Csarnok 4, Egészségi Tanácsadó 3, Az ifjuság Lapja 3, Protestans egyházi és iskolai lap 3, Zenészet-i Lapok 2, Religió 2, Gyógyászat 2, Gyógyszerészeti Hetilap 2, Magyar izraelita 2, Tájékoztató 1, Kalauz 1, Népbárát 1 példányban.

* Jövő február hó 2-án a városi szegények javára táncvizigalom fog tartatni a korona vendéglő nagy teremében. Reméljük, hogy a jótékony cél iránti tekintetből olyanok is részesei lesznek, kik különben nem számítottak ez idén zajos mulatságra. —

* Az alföldről igen sok éhező jön a felső megyékbe menedéket keresni; Unghban naponta lehet találkozni ilyenekkel, s dacára annak, hogy megyénk majdnem a megerősítésig áldozott szerencsétlen véreinek, még is akadnak számtalan egyes jó családok, kik szívesen megosztják velök kenyerüket. A többi közt Baranya helységében Lasztóczy Lászlóné mindennap főzet egy nagy bögre ételt s mindig akad rá 10—12 vendége. Az ily nemes példáját a felebaráti szeretetnek örömmel hozzuk nyilvánosságra, s szívünkkel kívánjuk hogy ezen lelkes s valódi tiszteletre méltó honleányt az Isten sokáig éltesse!

* Az unghvári korona vendéglős szekrényéből vasár másod napján 500 forint készpénzt ellop-tak. A tettes felfedezése még nem sikerült.

* Az unghváriak nem panaszkodhatnak az egyhangúság ellen; annyi a bál, hogy mindenkinek kijuthat a magáé. Alig mult el a páli-bál, már f. hó 27-én zárkörű mulatság tartatott a Kék golyónál; ezt 28-án a savanyuvízi vendéglőben tartott polgári táncvizigalom követte; ~~hallomást szarint mindkettő megfelelt céljának a mulatságot illetőleg.~~

* A Felső-zemplén vadásztársulat mult napokban 9 vaddisznót ejtett el.

* Kassán a mult héten tartott országos vásár alkalmával 32 ismeretes tolvajt fogtak el.

* A Munkácsi kaszinó-egylet jövő hó 1-én jótékony célú táncvizigalmat rendez.

* Kassán a jogászsegélyző egylet javára f. hó 13-án rendezett bál bevételének és kiadásainak kimutatásából kitetszik: hogy a bevétel 275 ft, az összes kiadás pedig 289 ft 60 krra rugott; mivel azonban Werfer Károly ur a jótékony cél iránti részvétből a nyomdai számlának egy részét vagy is 5 ft 50 krt elengedett; e szerint a bevétel és kiadás egybevételéből 9 ft 10 kr hiány tűnik ki, melynek fedezésére a bálrendező bizottmány és az egyleti választmány tagjai — hogy az egyletet minden károsodástól megóvják — készséggel ajánlkoztak. Gróf Károlyi Ede ur a nemes cél iránti méltánylatból 20 ftot ajánlott fel egy jegyért.

Vegyes.

— A magyar akademia idei nagygyűlésén levezető tagokul megválasztottak: Téli János, Pákh Albert, Schleicher, Suhajda, Bárány Kemény Gábor, Fabó András, Thaly Kálmán, Dudik, Thiers dr. Rózsay, Schvarecz Gyula, Greguss Gyula, Balogh

Kálmán, Erkövy, Zlamál, Kalkbrenner, Hantken Divald, Lenhossek, Póór, Korzan és Haidinger. — Tóth Kálmán, ki még harmadéve megválasztott, csak a napokban nyerte meg felsőbb helyről a megerősítést.

† — Zilahy Károly a Fővárosi Lapokban, Petőfi Sándor igen érdekes élettrajzát adván, a többi közt azt mondja; hogy nagy költőnk Unghvárral nem volt megelégedve, s olyan részeg emberhez hasonlított, a ki pocstába bukott és most sárosan tántorog hazafelé.

* A dohány egyedárúság a birodalomban 1863 ik év első három negyedében 41,161,530 frtot jövedelmezett.

— A színészek kihívása 1771-ben vette kezdetét, ekkor történt, hogy a „Comédie italienne“ közönsége Dorsonville színészt, ki a „Les intrigues d'ar-lequin, ezimű vigjáték főszerepét remekül adta, a függöny legördülése után előtapsolák.

— Az új üstökös f. hó végével és február elején szabad szemmel is igen szépen látható lesz, — a földhöz, melytől 8 millió mértföld távolnyira van, egészen 3,860,000 mértföldnyi távolig fog közeledni. Az ismert bolygók közül egyik sem képes ily közel jutni a földhöz.

— Egy új zuhatagot fedeztek fel Columbiában, mely nagyságra oly mértékben haladja meg a Niagarát, mint ez a többi zuhatagokat. A Snake folyama ugyanis 198 lábnyi magasságról, tehát a Niagaránál 38 lábbal magasabb partról függőleg zuhan alá, viz-mennyisége pedig a Niagaraéval legalább is egyenlő.

— Ágyuarez egy ember ellen. Vorralbergen, Lauterbach nevű faluban f. hó 17. a hatóság Gasser földmivelő elfogatását rendelte el, mint a ki nejét megakarta gyilkolni. A paraszt ellenszégült, házat eltorlaszolta, s noha száz ember körülvette házat, hogy megne menekülhessen, egy maga valóságos ostromot állott ki benne, s lelőtte a ki közelébe jött. Az ostrom másnap délig tartott, ágyuval kelle lödöztenni, s rohammal bevenni a bátran védett kunyhót, melynek lakója s védője ereit felvágta s vérvesztéségtől teljesen kimerülve, úgy jutott az igazság kezébe. Háza védelmében három egyént ágyonlőtt kettőt súlyosan megsebesített. M.S.

(*) Azon rejtélyek közt, miknek az előbbi századokból oly bővében vagyunk, a legtitokteljesebbek egyike volt a Vasálarozos.

Egy foglyot küldtek titokban a szent-margit-szigetre 1661-ben. A fogoly magas, szép, méltóság-teljes férfi volt; de nem ismeré senki, mert arcát fekete vaslemez árcaz boritá, mely a száj körül aczél rugókkal levén mozoghatóvá tette, evés közben sem volt levehető. A rejtélyes fogoly a legszigorubb-ban őriztetett; ője utasítva volt, azonnal meggyilkolni őt, mihelyt árcazát levenni megkísérlené. A margit-szigeten 1690-ig ült a fogoly, ekkor vitetett a bastilleba; ezt megelőzőleg Louvois hadügyminiszter látogatta meg, ki állva beszélt a fogollyal s íranta legmélyeb tiszteletet tanúsított. A bastilleban a legnagyobb gond fordítottat reá, asztala pompáson szerelve; amit kívánt, teljesült. Ebéd alatt a parancsnok mindig jelen volt, de soha sem ült le, tisztelettel s állva fogadta foglya parancsait. Időtöltésből a rejtélyes em-bert ~~szabadon~~ játszott, kitűnő finomsággal s kiváló izléssel. Még az orvos sem láthatá arcát soha; ennek állítása szerint a fogolynak kedves hangja volt, de soha nem beszélt egy szót sem viszonyairól. A fogoly-1704-ben halt meg s jéjjel, titokban temettetett el a Sz. Pál egyházban. Hogy a 43 évig rabul tartott fogoly igen előkelő születésű volt, kétséget sem szenved s feltűnő, hogy a sz. margit-szigetre vitetésekor egy europai udvarnál sem hiányzott senki. Midőn egykor a parancsnok maga hozván be számára az étkeket s elmentekor az ajtó bezárta, valamit irt egy késsel a fogoly egy ezüst tányérra s kidobá azt az ablak alatt horgonyzó bárkába. A halász a parancsnokhoz vivén a tányért; ez megjedve kérdé, ha olvasta-e az iratot; a halász mondá, hogy olvasni nem tud s a tányért senkinek sem mutatta; mind-amellett darab ideig letartóztatott s elboacsztatásakor meghagyta neki a parancsnok hogy senkinek ne szóljon a tányérról, ha a legrosszabbat elkerülni o-hajtja. A kevesek közt Chamillard ur tudta a titkot; tétlen kérte őt veje Feuillade tábornagy, hogy közölje azt vele, de mindenkor azzal utasított el, hogy az államtitok, megtartására esküt tön s fejével állott érte jót.

A bastille 1789-ben leromboltatván, remélték, hogy e titokról a bastille levéltára felvilágosítást adand; hiába! alkalmasint minden idevonatkozó irat megsemmisítettett. Valészínűnek hiszik, hogy a vas-

álarozos XIV-ik Lajos ikertestvére volt, s azt hiszik hogy még mielőtt Pignerolba vitetett, már más helyen tartották fogva. H—gy.

Főhívás!

Az alakulandó felföldi (ángol) közpártársulatban résztvenni kívánók az e tárgyban tartandó előleges tanácskozmányra f. évi február 15-ének déli óráira Nagy-Mihályba (nagyvendéglő) tisztelettel meghívotnak. A személyes megjelenésben gátoltak kívánalmaikat — illetőleg meghatalmazásaikat írásban beküldeni fölkéretnek.

N. Mihály január 22. 1864.

Gr. Sztáray Antal.
Szirmay Gyula.

Vásári tudósítások.

Unghvár. Folyó hó 25. tartott országos vásárunk igen népes volt, — az út és az idő is kedvező volt az útasokra. Az életára valamivel feljebb ment. Búza köblönként 7 ft. 20 kr. — 8 ft Gabona 5 ft 40—6 ft. Tengeri 5 ft 20—6 ft Arpa 4 ft. 20—5 ft Zab 3—3 ft. 40 kr. Szesz itezénként 19—20 kr. A baromvásárba legjobbra volt az ökörek, a hitványabbak párjáért is megadták a 120 o. ftot. — Tehenet 24—30 ftért. lehetett venni. A lovak árát meghatározni nem lehet; volt mindenféle s a jónak megadták az értékét. — Időjárásunk megváltozott a száraz kemény hideg megszűnt, s helyébe olyan csipős nedvesféle idő lépett, a szárat kis-sé megromlott.

N. Mihály. Folyó hó 22-én az életára tetemesen fel szökött, a Miskolcz és Eger tájékaról megjelent sok magyar szekér és vevő miatt. Piacziárak: Búza köblönként 8—8 ft 50 kr. Rozs 6—6 ft. 60 kr. Tengeri 6 ft 20 kr. Arpa 5 ft 3 ft. 20—50 kr. — A mult hetekben történt eladások miatt sokan sopánkodnak, kik kényszer, és elhamarkodásból készleteiket potom áron adták el r. l.

HIRDETÉSEK.

1689. sz. Unghmegye törvényszékétől mint telekkönyvi hatóságtól.

Árverési hirdetmény.

Unghmegye törvényszéke mint Telekkönyvi hatósága részéről, ezennel közhírré tétetik, miképen a végrehajtási árverés Zátka János unghvári lakos s felperes részére ennek 279 ft. 96 krnyi követelés, és a törvényes járulékok erejéig Szvitelszki Eusztach unghvári lakos és alperes ellen, ennek az unghvári 217 számú jegyzőkönyvben 272 h. r. szám alatti saját nevére bejegyzett 218 összeírású számú házára, mely 2000 fra becsültetett, elrendeltetvén. Árverési határidőül február hó 29. s szükség esetében márczius 30-ik napjának reggeli 9 órája, az alólított hatóság irodájában kitűzetett, melyre a venni szándékozók oly kijelentést melletl hivatnak meg, hogy az árverési feltételeket az alólított hatóságnál, bár mikor megtekinthetik s hogy a kérdéses ház, a mennyiben az első árverés alkalmával becsértéken felül eladva adhatnék a második árverésen a legtöbbet igérrőre le fog ütteni.

Kelt Unghvárt 1863. novemb. 11.

Podhajeczky Szilárd
telekbíró.

Figyelmeztetés!

Repcze pogácsák legjobb és jelen körülmények közt legolcsóbb takarmány lovak, szarvasmarhák s leginkább juhok számára; mely utóbbiaknál az eledel olaj tartalma miatt a gyapjutermet 25 % növeszti, legjutányosabb áron ajánlja az

Első felső magyarországi gőz-olaj, s árpa-dara gyár Kassán

Brenning Ferencz kereskedésébe N. Mihályon egy kereskedői gyakornok kerestetik. Bővebb felvilágosítást szereshetni személyesen vagy levél által u. p. N. Mihály Zemplén megye.

Nyom. Unghvárt Jager K. betűvel.